

Arrest

**nr. 123 758 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 december 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 augustus 2013.

1.3. Op 19 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de provincie Takhar, district Baharak, in het dorp Chaila Mohammad Akbar (Badakhshi Qishhlaq). U bent Oezbeek van etnische origine en verloofd. U was met uw familie woonachtig in Taloqan, enkel uw oudste broer, K. (...), woonde nog in jullie dorp. U diende Afghanistan ter verlaten uit vrees voor de Taliban. U verklaart dat u een winkel had en in 'mizan' 1389 (september 2010) een telefoon kreeg van uw schoonbroer. Hij zei dat Mullah N.K. (...) een tractor had gekocht en vroeg u deze naar zijn huis in Baharak te brengen. Daar aangekomen, bleek dat er explosieven verborgen zaten in de tractor. U wilde dit melden aan de ouderlingen maar werd bedreigd door de mullah en aangemaand er met niemand over te spreken. Enkele dagen later ging u naar uw schoonbroer om hem te confronteren. Nadien kreeg u nog geregeld telefonische bedreigingen opdat u met niemand zou spreken over de explosieven of activiteiten van uw schoonbroer. In 'hut' 1390 (februari 2012) zette uw schoonbroer zijn activiteiten voor de Taliban verder. Hij bracht vaten met explosieven naar huis, maar toen uw zus A. (...) ernaar vroeg zei hij dat het kookolie was. Uw zus maakte ruzie met haar man hierover en hij sloeg haar zo hard dat ze haar ongeboren kind verloor. Hierop stapte u naar de politie, maar die zeiden dat het een zaak was voor de familierechtbank. Ze namen u niet serieus toen u zei dat uw schoonbroer bij de Taliban was. Uw zus werd een tweede keer slachtoffer van familiaal geweld en belde u op. Ze zei dat haar man vertrokken was met een groep mannen. U ging een tweede keer naar de politie, met uw zus, maar werd opnieuw verwezen naar de familierechtbank. Uw zus verbleef vervolgens twee dagen bij uw familie in huis en daarna stuurde u haar naar uw oudste broer in het dorp. Echter, zowel uw oudste broer als uw zus werden door uw schoonbroer en een groep mannen vermoord. De politie van Baharak kwam ter plaatse en deed een onderzoek. Er werd een dreigbrief voor u achtergelaten door uw schoonbroer, die op de vlucht was geslagen. U vertelde alles aan de politie en gaf de namen door van Mullah N.K. (...) en uw schoonbroer. Tien dagen na de moord op uw broer en zus, op 8 'hamal' 1391 (28 maart 2012) verliet u Afghanistan. U was ongeveer zeven maanden onderweg tot België waar u op 3 december 2012 een asielaanvraag indiende.

Na uw vertrek vernam u van uw moeder dat zowel Mullah N.K. (...) als uw schoonbroer M.A.R. (...) door de Amerikanen werden gearresteerd. Toen pas bleek dat uw schoonbroer zelf de Taliban commandant was voor de Noordoostelijke zone. Uw moeder had eveneens een dreigtelefoon gekregen waarin er naar u werd gevraagd.

U legt volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaanse ID), een kopie van de 'taskara' van uw vader en een pasfoto van uw schoonbroer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofd van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie. U maakt uw bewering een ernstige vrees te koesteren vanwege de taliban onvoldoende aannemelijk, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er bijzondere verschillen zijn tussen uw verklaringen ten overstaan van het CGVS en deze vermeld in de aan het CGVS overgemaakte vragenlijst (zie vragenlijst CGVS dd. 13 december 2012 aanwezig in het administratieve dossier). Zo verklaarde u daar dat u "vele discussies" had met uw schoonbroer over zijn activiteiten voor de Taliban. U hiernaar op het CGVS gevraagd, zei u dat er maar twee keer een discussie was, naar aanleiding van het feit dat hij u had opgedragen een tractor met explosieven naar N.K. (...) te brengen (gehoorverslag CGVS p.4 en p.8). Over het incident met de tractor heeft u dan weer niets verteld in de vragenlijst, wat opmerkelijk is. Ook over de bedreigingen die u kreeg vanwege de Taliban (gehoorverslag CGVS p.4), heeft u in eerste instantie in de vragenlijst van het CGVS geen melding gemaakt. Gezien al deze elementen mee aan de basis liggen van uw problemen in Afghanistan, is het niet-vermelden ervan al een eerste niet onbelangrijke indicatie dat u niet helemaal de waarheid vertelt.

Uw verklaringen in de vragenlijst wijken ook verder af van uw verklaringen ten aanzien van het CGVS. Zo staat in de vragenlijst dat uw schoonbroer uit wraak van uw zuster scheidde en gezworen had zich op u te wreken, nadat u een eerste keer naar de politie was gestapt in verband met zijn zogenaamde activiteiten voor de Taliban. Naar de mishandeling van uw zus is er in de vragenlijst geen enkele verwijzing, terwijl uit uw verklaringen ten aanzien van het CGVS blijkt dat dit de hoofdreden - en

niet het feit dat hij een Talib was - was om naar de politie te stappen, en dit zowel de eerste keer als de tweede keer. U zou daar gezegd hebben dat haar man een Talib is, wat door de politie niet ernstig werd genomen, aangezien ze u tweemaal doorverwezen naar de familierechtbank (gehoorverslag CGVS p.4).

In de vragenlijst staat ook vermeld dat uw schoonbroer van uw zus scheidde nadat u een eerste keer naar de politie was gegaan om melding te maken van zijn Talibanactiviteiten. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter dat er geen officiële scheiding was, maar dat uw schoonbroer tegen uw zus had gezegd dat zij van hem gescheiden was (gehoorverslag CGVS p.5). Deze verschillen zijn opvallend. Hoewel dezelfde elementen zijn terug te vinden, is de context waarin u deze plaatst ten aanzien van de DVZ en het CGVS opmerkelijk verschillend, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd.

Bovendien heeft u ten aanzien van de DVZ nergens melding gemaakt van het feit dat zowel uw broer als uw zus vermoord werden door uw schoonbroer. Dit is een dermate essentiële en onbegrijpelijke omissie dat uw excuus, namelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet naar gevraagd heeft, een onvoldoende verschoning is. De DVZ kan ook moeilijk naar een bepaalde situatie informeren wanneer u deze situatie zelf niet ten berde brengt. Toen er door het CGVS hierop werd gerepliceerd met de vraag waarom u er zelf niet over gesproken had, wanneer u naar de belangrijkste elementen van uw vluchtrelaas werd gevraagd, antwoordde u dat u het verloop van het gehoor niet goed kende (gehoorverslag CGVS p.3), wat opnieuw ontoereikend is. U er vervolgens nog eens naar gevraagd, waarom de moord op uw broer en zus niet meteen meldde ten aanzien van de DVZ, zei u dat de tolk zijn werk niet naar behoren heeft gedaan (gehoorverslag CGVS p.8). Ook dit is geen verschoning, u had immers ook de mogelijkheid en zelfs de plicht spontaan hiernaar te verwijzen, bijvoorbeeld toen u gevraagd werd naar uw broers en zussen en hun respectievelijke verblijfplaatsen, dit gelet op de ernst van de feiten (zie vragenlijst DVZ vraag 6). Op de vraag naar hun verblijfplaatsen antwoordde u dat ze allemaal in Afghanistan verbleven, op één broer na, die zich in Turkije zou bevinden. Het is opmerkelijk dat u ook hier niet verwezen heeft naar de moord op uw broer en zus, gezien uw verklaring dat de moord vóór uw vertrek uit Afghanistan gebeurde.

Tevens moet ook worden opgemerkt dat u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat er niemand van uw familie buiten Afghanistan verbleef (gehoorverslag CGVS p.4), wat niet parallel is aan uw verklaringen ten aanzien van DVZ waar u stelde dat er één broer in Turkije was. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaas op ernstige wijze.

Verder bracht u geen enkel document aan om uw verklaringen te ondersteunen. U legde een pasfoto neer van een mannelijke persoon waarvan u beweerde dat het uw schoonbroer M.A.R. was, Taliban-commandant van de Noordoostelijke regio. Niets hiervan staafde u met concrete elementen. Wie deze persoon is en wat diens band is met u kan uit een simpele pasfoto niet worden afgeleid. Niettegenstaande de moord op uw broer en zus zou zijn onderzocht door de politie, beweerde u dat het niet mogelijk was om een overlijdensakte van uw zus te verkrijgen, noch een kopie van het politieonderzoek. Aan uw verklaring dat de politie dit niet zou geven, omdat het een toonbeeld van hun onvermogen tot het geven van bescherming zou zijn, kan onvoldoende geloof worden gehecht. U dan gevraagd of u niet de huwelijksakte van uw zus zou kunnen neerleggen, om een bewijs te hebben van de naam van haar echtgenoot, ontging u het nut daarvan. Ook een brief van het district bleek niet mogelijk te zijn (gehoorverslag CGVS p.6-7). U doet dus wel bijzonder weinig moeite om de door u beweerde problemen met enig begin van bewijs te staven.

Verder, zelfs indien uw zus zou getrouwd zijn met ene M.A.R. (...), dan nog maakt u niet aannemelijk dat hij in uw regio de Talibancommandant was voor de Noordoostelijke regio. Een kort onderzoek op internet naar de figuren maulavi A.R.M., of maulana N.K. (...) heeft geen onmiddellijke resultaten opgeleverd. Hoewel er in de pers vele namen zijn gemeld van belangrijke Talibancommandanten die in uw regio werden gedood of gevangen genomen, is er geen enkele naam die kan gelinkt worden aan de door u genoemde figuren (zie informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratie dossier). Alhoewel dit nog niet noodzakelijk aantoont dat deze personen niet bestaan of niet als Taliban functioneren, heeft u zelf geen enkele poging ondernomen om het tegendeel aan te tonen en enige concrete elementen en/of stukken aan te brengen die uw versie op dit vlak kunnen ondersteunen.

Uit het bovenstaande blijkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omdat uw relaas niet geloofwaardig wordt geacht.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw taskara en een kopie van de taskara van uw vader, kunnen de conclusie niet ombuigen, daar het loutere aandoening betreft van uw identiteit die hier niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Takhar, district Taloqan, te worden beoordeeld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Veiligheidssituatie Afghanistan- Regionale Analyse Deel I: Central Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad", dd. 05 december 2013) blijkt in de provincie Takhar het gewapende conflict tussen overheid en opstandelingen van beperkte

aard te zijn. In de stad Taloqan zijn er geen incidenten gemeld waarbij burgers willekeurig het slachtoffer werden van dit conflict. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in de provincie Takhar beperkt en niet aanhoudend van aard is. Er bestaat geen situatie van veralgemeend en willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw district aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel afgeleid, uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, *‘minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering’*, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker stelt dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit en zijn afkomst uit het dorp Chaila Mohammad Akbar in het district Baharak, in de provincie Takhar, in Afghanistan en meent dat de verwerende partij lijkt te negeren dat de toekenning van de subsidiaire bescherming veel ruimer is dan artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waarna hij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet citeert.

Verzoeker meent, dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, de situatie in geheel Afghanistan allesbehalve ‘veilig’ te noemen is, dat de verwerende partij, betreffende de veiligheidssituatie in Takhar, het risico voor burgers tracht te ontkennen door te stellen dat de incidenten beperkt zijn, dat dit niet strookt met de informatie over de algemene situatie die voor handen is, dat hoewel de Afghaanse burgers misschien niet het doelwit zijn van de acties, zij er wel het slachtoffer van zijn. Hij meent dat uit lezing van de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict vastgesteld kan worden in bijna alle provincies van Afghanistan, dat sinds 2001 de situatie nog nooit zo gewelddadig was als vandaag, dat een schending van artikel 2 en 3 van het EVRM meer dan reëel is, waarbij hij verwijst naar en citeert uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 en het UNAMA-rapport *“Afghanistan: Mid-Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013”* van 30 juli 2013. Verzoeker meent dat de combinatie van de nieuwe aanbevelingen van het UNHCR, die op fundamentele wijze de beoordeling van het gewapend conflict wijzigen en het laatste Mid-Year rapport van UNAMA dat een zware stijging van het

geweld tijdens de eerste zes maanden van 2013 vaststelt, vraagt om een nieuwe analyse van de gevolgen van het conflict op de bevolking. Verzoeker meent verder dat er bovendien een grote 'onzekerheid' zal volgen ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen en dat UNAMA betwijfelt of de Afghaanse overheid de middelen heeft om haar bevolking te beschermen en haar militaire acties met de nodige voorzichtigheid uit te voeren om haar burgers te beschermen, waarna hij opnieuw citeert uit het voornoemde UNAMA-rapport. Hij vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) heeft aangekondigd dat bij het nemen van beslissingen aangaande Afghaanse vluchtelingen rekening dient gehouden te worden met de voornoemde Guidelines van het UNHCR, waarin wordt stilgestaan bij de penibele situatie van Afghanen die gedwongen worden teruggestuurd naar Afghanistan. Verzoeker vervolgt dat ook in het rapport *'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul'* van 3 oktober 2013 een stijging van het geweld blijkt waarna hij uit voornoemd rapport citeert, dat er ook een toename is van de gewapende groeperingen, dewelke de geografische spreiding van het conflict kunnen verklaren, dat naast de confrontatie tussen de taliban of gebonden groeperingen en de overheid, zich meer en meer andere groeperingen ontwikkelen volgens het model van de "warlords" die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen, waarna hij citeert uit voornoemde Guidelines van het UNHCR en stelt dat het feit dat het aantal gewapende groeperingen stijgt, werd bevestigd in een rapport van ANSO. Verzoeker merkt op dat in dezelfde richtlijnen wordt uitgewerkt dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan, dat dit onder andere mensen zijn die gelieerd worden aan een internationale organisatie en de jongen en mannen die op een leeftijd gekomen zijn waarop zij vechtmateriaal zijn, zoals het voor hem het geval is, waarna verzoeker opnieuw uit de voormelde richtlijnen van het UNHCR citeert.

Verzoeker vervolgt dat hij ernstige psychologische problemen heeft, waardoor hij ook incontinent is, dat deze psychologische problemen in elk geval in rekening dienen te worden gebracht bij de beoordeling van zijn situatie, waarna verzoeker opnieuw citeert uit de voormelde richtlijnen van het UNHCR.

Ten slotte dient volgens verzoeker vermeld te worden dat verschillende NGO's hebben aangedrongen op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan, waarna verzoeker enkele voorbeelden geeft.

Bovendien vergeet de verwerende partij, volgens verzoeker, dat indien hij terug moet naar zijn streek van herkomst, hij deze streek niet veilig kan bereiken, dat hij zal afgezet worden in Kabul en daar aan zijn lot zal worden overgelaten, dat hij zeer onveilige wegen zal dienen te bereizen.

Verzoeker vervolgt dat dezelfde richtlijnen aantonen dat de veiligheidssituatie sterk verslechterd is, dat in de provincie Kabul veiligheidsincidenten, gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord bijna dagelijks voorkomen, dat de verslechtering van de toestand voor de burgers ook bevestigd wordt door andere bronnen, dat wordt bevestigd dat het aantal burgerslachtoffers toeneemt, waarna verzoeker citeert uit een artikel van de Los Angeles Times.

Verder meent verzoeker dat ook de objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan allesbehalve positief is, dat de rode draad van het verhaal is dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan, waarna verzoeker citeert uit verschillende door hem toegevoegde artikels. Verzoeker merkt op dat de anti-overheidselementen voor niets terugschrikken waarna hij citeert uit verschillende door hem toegevoegde artikels. Hij stelt nog dat de consensus groeit, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, dat het niet veilig is in Afghanistan, dat de verwerende partij hier echter doof en blind voor is, dat nochtans zelfs een hond met een hoed op kan vaststellen dat de huidige toestand in geheel Afghanistan onrustwekkend is, waarna hij citeert uit een door hem toegevoegd artikel. Verzoeker meent dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet hoog is, dat de broodnodige humanitaire hulp immers beperkt blijft.

Betreffende de veiligheidssituatie in Takhar stelt verzoeker dat deze allesbehalve veilig te noemen is, waarna hij citeert uit door hem toegevoegde rapporten en artikels.

Verzoeker meent dat de interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is, dat zij zich focust op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dat zij echter de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloost, dat het geweld blijft sluimeren

(er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit), ook al neemt de ernst van het gewapend conflict af in een bepaalde regio en dat de levensomstandigheden mensonwaardig blijven, dat opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt, volgens verzoeker, steun in de huidige veiligheidssituatie die allerminst stabiel te noemen is.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.4. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

- Stuk 3: UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013
- Stuk 4: "*Afghanistan: Mid-Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013*", UNAMA, 30 juli 2013
- Stuk 5: Verslag van de contactvergadering van 10 september 2013 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, punt 36
- Stuk 6: "*General Security Situation in Afghanistan and Evens in Kabul*", European Country of Origin Information Network, 3 oktober 2013
- Stuk 7: BCHV, FAQ Laisser-Passer Européen, 18 december 2013
- Stuk 8 : rapport van ANSO, p.9
- Stuk 9: Los Angeles Times, "*Afghan civilian deaths rise sharply; more caught in crossfire or targeted for perceived support for the government, analysts say*", 1 augustus 2013
- Stuk 10: BBC News, "*suicide bomber hits Afghan defence ministry in Kabul*", 9 maart 2013
- Stuk 11: BBC, "*Kabul blast: suicide bomber targets foreign convoy*", 16 mei 2013
- Stuk 12: Voice of America, "*Four killed in Taliban Attack in Kabul*", 24 mei 2013
- Stuk 13: Wall street journal, "*Taliban attacks kills seven in Kabul*", 2 juli 2013
- Stuk 14: Press Tv, "*Afghan security forces foil major attack on Kabul*", 4 augustus 2013
- Stuk 15: De Standaard, "*Taliban vallen luchthaven Kaboel aan*", 10 juni 2013
- Stuk 16: De Standaard, "*Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel*", 11 juni 2013
- Stuk 17: De Standaard, "*Consensus groeit: Afghanen terugsturen is waanzin. Zelfs volgens VN is Kaboel niet langer veilig*", 10 augustus 2013.
- Stuk 18: BBC, "*Afghan poison attack on schoolgirls in Takhar*", 23 mei 2012
- Stuk 19: Tolonews, "*Thakar dist roadside bomb*", 21 maart 2013
- Stuk 20: Medisch verslag St.Nikolaus Hospital Eupen Hôpital St-Nicolas van 11 juni 2013 en medisch verslag 'Centre Hospitalier Universitaire de Liège' van 19 augustus 2013
- Stuk 21: vragenlijst CGVS.

2.5. Ter terechtzitting wijst verzoeker er nog op dat er geen overname-akkoord is, dat hij *de facto* zal gedropt worden in Kabul indien hij dient terug te keren, dat hij daar niet kan overleven, dat hij in dezelfde situatie zal terechtkomen als IDP's.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoekers relaas zoals naar voren gebracht tijdens het gehoor op het CGVS zeer verschillend is van zijn relaas zoals naar voren gebracht op de DVZ. Zo verklaarde verzoeker op de DVZ dat hij niet akkoord ging met de levenswijze en de bezigheden van zijn schoonbroer, die een soldaat van de taliban was, dat hij vele discussies kende met hem omtrent zijn bezigheden, dat hij dreigde naar de autoriteiten te stappen en hem te verraden als hij niet zou stoppen, dat hij in februari 2012 naar de veiligheidspolitie van Takhar trok en hen vertelde wat er gaande was, dat deze hem vertelde dat ze niets konden doen zonder bewijzen en hem om bewijzen vroegen, dat zijn schoonbroer hierop van zijn zus scheidde uit wraak dat hij naar de politie was gegaan, dat hij opnieuw naar de politie ging om klacht neer te leggen, dat hij weer wandelen werd gestuurd met de mededeling dat hij geen bewijzen had en het een interne familieaangelegenheid betrof, dat zijn schoonbroer razend was na zijn tweede bezoek aan de politie en hem wilde vermoorden en hem begon te zoeken om hem te vermoorden, dat hij de veiligheidspolitie verdenkt onder één hoedje te spelen met zijn schoonbroer daar deze telkenmale op de hoogte was van wanneer en wat hij de politie vertelde, dat hij besloot het land te verlaten (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 5). Op het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn oudste broer en een zus gedood werden in Badashi qishlaq in hut 1390 (gehoorverslag CGVS, p. 2), dat hij in zijn winkel was toen hij telefoon kreeg van zijn schoonbroer die zei dat mullah N.K. een tractor had gekocht en hem vroeg om de tractor naar zijn huis in Baharak te brengen, dat hij hem de

tractor leverde rond 20uur, dat hij niet wist dat ze explosieven hadden gebouwd in de tractor, dat toen hij de tractor leverde, ze hem vroegen de heatcleaner te openen, dat deze zwaar was, dat hij vroeg waarom die zo zwaar was, dat ze hem antwoordden dat dit zijn zaken niet waren, dat hij zag dat er explosieven rond geplaatst waren, dat hij kwaad was dat ze hem explosieven hadden laten leveren, dat hij hem vroeg waarom hij dat deed, dat mullah N.K. kwaad zei dat hij blij moest zijn dat de autoriteiten hem niet hadden gepakt, dat hij zei dat hij naar één van de ouderlingen in Baharak-district zou gaan, dat ze hem vervolgens bedreigden en zeiden dat, als hij hierover zou spreken, ze hem zouden doden, dat hij naar het huis van de ouderling ging en daar een nacht bleef, dat hij de volgende dag naar huis en vervolgens naar zijn zaak ging, dat hij zijn zus belde en vroeg of haar man er was, dat hij naar zijn huis ging en om uitleg vroeg waarom hij hem explosieven had laten leveren, dat zijn schoonbroer zei dat er niets gebeurd was, dat hij boos was, dat ze een verbaal argument hadden, dat zijn schoonbroer hem bedreigde met de dood en hij terugging naar zijn zaak. Verzoeker vervolgt dat hij telefoons kreeg, indien hij zou spreken, hij gedood zou worden, dat hun activiteiten voort gingen in hut 1390, dat zijn schoonbroer in die maand barrels met explosieven bracht, dat zijn zus ernaar vroeg en hij zei dat het kookolie was, dat iemand ze zou komen ophalen, dat daarna zijn zus ruzie kreeg met haar man over de reden waarom hij die dingen deed, dat zijn schoonbroer zijn zus geslagen had, dat ze nog een tweede keer geslagen werd, dat zijn zus hem belde, dat ze buiten stond en dat haar man was meegenomen door een paar mannen, dat hij zijn zus meenam en zij naar de autoriteiten gingen, dat ze zeiden dat zijn schoonbroer een taliban, een terrorist was (gehoorverslag CGVS, p. 4-5), dat deze zeiden dat zijn zus naar het departement vrouwenzaken moest gaan, dat het een familieconflict was, dat hij zijn zus naar huis bracht en na twee dagen naar zijn broer in het dorp stuurde, dat toen het incident gebeurde, dat hij daarna het land verliet daar hij vreesde voor zijn leven (gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker verklaarde voorts dat hij tweemaal naar de politie ging, de eerste keer alleen, toen zijn zus zei dat ze door haar man geslagen was, dat ze zeiden dat het een familieconflict was, dat ze het moesten regelen met de ouderlingen en een tweede keer samen met zijn zus (gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook stelde hij dat de dag dat zijn schoonbroer wegluchtte, deze tegen zijn zus zei dat ze van hem gescheiden was, maar niet officieel (gehoorverslag CGVS, p. 5). Eveneens verklaarde hij dat zijn schoonbroer gevlucht is uit het huis, nadat zijn zus en broer door hem gedood werden en dat de mullah van de moskee een brief gevonden heeft in het huis waarin stond dat hij het doelwit was en dat zij hem zouden zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 6), dat de politie van Baharak een onderzoek deed en dat de dreigbrief aan hen werd afgegeven, dat de politie zei dat ze het zouden onderzoeken maar dat niets gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Hoewel verzoeker er tijdens het gehoor op de DVZ op wees dat hij niet akkoord ging met de levenswijze en de bezigheden van zijn schoonbroer, die een soldaat van de taliban was, dat hij vele discussies kende met hem omtrent zijn bezigheden, is het opmerkelijk dat verzoeker het incident met de tractor niet vermeldt, zeker gelet op het feit dat volgens verzoekers verklaringen op het CGVS deze gebeurtenis er toe leidde dat verzoeker in kennis werd gesteld van het feit dat zijn schoonbroer lid was van de taliban, gelet op het feit dat deze gebeurtenis de aanleiding was van het feit dat hij boos was op zijn schoonbroer omdat hij gearresteerd kon worden wat leidde tot een verbaal argument of discussie en gelet op het feit dat deze gebeurtenis en de daaropvolgende kennis in hoofde van verzoeker van het behoren tot de taliban van zijn schoonbroer en mullah N.K., de rechtstreekse aanleiding waren tot de dreigementen die verzoeker ontving van mullah N.K., van zijn schoonbroer en van de taliban. Verder merkt de Raad op dat verzoeker op de DVZ geenszins melding maakt van de dreigement geuit door mullah N.K en door de taliban, terwijl op de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd welke feiten wijzen op de vrees voor zijn leven (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 5). Voorgaande vaststelling ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid, gelet op het feit dat de dreigementen aan de basis liggen voor zijn vrees voor vervolging.

Betreffende het eerste bezoek aan de politie wijken verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS dermate af van zijn verklaringen op de DVZ, dat deze vaststellingen verder verzoekers geloofwaardigheid ondermijnen. Zo stelt verzoeker op de DVZ dat zijn schoonbroer lid van de taliban was, dat hij niet akkoord was met zijn levenswijze, dat hij met hem discussies hieromtrent had, dat hij dreigde naar de autoriteiten te stappen en hem te verraden en dat hij in februari 2012 naar de veiligheidspolitie ging en vertelde wat er gaande was, doch deze vertelde dat ze niets konden doen zonder bewijzen, dat zijn schoonbroer hierop van zijn zus scheidde uit wraak dat hij naar de politie was gegaan (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 5), terwijl hij op het CGVS verklaart dat hij bij levering van de tractor bij mullah N.K. kwaad was dat ze hem explosieven hadden laten leveren en zei dat hij naar één van de ouderlingen in het Baharak-district zou gaan, dat ze hem vervolgens bedreigden en zeiden dat, als hij hierover zou spreken, ze hem zouden doden, dat hij de volgende dag naar het huis van zijn schoonbroer ging en om uitleg vroeg, dat ze een verbaal argument hadden, dat zijn schoonbroer hem

bedreigde met de dood, dat hij vervolgens telefoons kreeg, indien hij zou spreken, hij gedood zou worden, dat hun activiteiten voort gingen in hut 1390, dat zijn schoonbroer in die maand barrels met explosieven bracht, dat zijn zus ernaar vroeg, dat daarna zijn zus ruzie kreeg met haar man over de reden waarom hij die dingen deed, dat zijn schoonbroer zijn zus geslagen had (gehoorverslag CGVS, p. 4) en dat hij alleen naar de politie ging toen zijn zus zei dat ze door haar man geslagen was, dat ze zeiden dat het een familieconflict was, dat ze het moesten regelen met de ouderlingen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Van een scheiding tussen zijn schoonbroer en zus uit wraak in hoofde van de schoonbroer voor dit eerste bezoek door verzoeker aan de politie is tijdens zijn verklaringen voor het CGVS geen sprake meer. Verzoeker verklaart betreffende een 'scheiding' enkel dat de dag dat zijn schoonbroer wegluchtte, deze tegen zijn zus zei dat ze van hem gescheiden was, maar niet officieel. Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer wegluchtte na de moord op zijn zus en zijn broer (gehoorverslag CGVS, p. 6), en gelet op het feit dat de moord gebeurde nadat verzoeker, nu samen met zijn zus, voor de tweede maal naar de politie ging en hij zijn zus naar zijn broer (die samen met haar vermoord werd) stuurde (gehoorverslag CGVS, p. 4), past ook deze door zijn schoonbroer uitgesproken, doch niet officiële, scheiding, niet in de context van gebeurtenissen zoals weergegeven tijdens het interview op de DVZ. Gelet op bovenstaande, kan de eerste versie, zoals weergegeven bij de DVZ, aldus geenszins beschouwd worden als een beknopte weergave van de feiten zoals weergegeven in de tweede versie, zoals naar voren gebracht op het CGVS.

Betreffende het tweede bezoek aan de autoriteiten verklaart verzoeker op de DVZ dat hij, nadat zijn schoonbroer van zijn zus scheidde en dit uit wraak dat hij naar de politie was gegaan, hij opnieuw naar de politie ging om klacht neer te leggen, dat hij alweer wandelen werd gestuurd met de mededeling dat hij geen bewijzen had en het een interne familiale aangelegenheid betrof (verklaring CGVS, p. 4, vraag 5), terwijl verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij een tweede maal, samen met zijn zus naar de politie ging en stelden dat zijn schoonbroer een taliban, een terrorist was, nadat zijn zus voor een tweede keer geslagen werd en hem opbelde, dat zij buiten stond en haar man was meegenomen door een paar mannen (gehoorverslag CGVS, p. 4-5), merkt de Raad op dat deze verhaallijnen enigszins overeenstemmen, doch dat het opmerkelijk is dat verzoeker het geslagen worden van zijn zus door zijn schoonbroer, wat volgens zijn verklaringen op het CGVS, de rechtstreekse aanleiding was voor zijn bezoek aan de politie, niet vermeldt op de DVZ.

Verder zijn verzoekers verklaringen omtrent wat gebeurde nadat hij een tweede bezoek aan de politie bracht en wat de rechtstreekse aanleiding was voor zijn vlucht, dermate uiteenlopend dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Immers verklaart verzoeker op de DVZ dat zijn schoonbroer razend was na zijn tweede bezoek aan de politie, dat deze hem wilde vermoorden en hem begon te zoeken, dat hij dacht dat zijn schoonbroer en de veiligheidspolitie onder één hoedje speelden en hij besloot het land te verlaten (vragenlijst CGVS. 4, vraag 5). In deze weergave van de feiten is geenszins sprake van het feit dat hij zijn zus naar zijn broer in het dorp stuurde, noch van het incident waarbij zijn schoonbroer zowel zijn broer als zijn zus vermoordde, waarna hij volgens zijn verklaringen op het CGVS het land ontvluchtte uit vrees voor zijn leven, noch van het feit dat zijn schoonbroer vluchtte, noch van het feit dat zijn schoonbroer een brief in het huis gelegd had waarin stond dat hij het doelwit was en dat zij hem zouden zoeken noch van het feit dat de politie een onderzoek deed (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4, 5 en 6). Gelet op het feit dat voorgaande elementen behoren tot de kern van zijn asielrelaas en volgens zijn verklaringen op het CGVS, de grond vormen voor zijn vrees voor vervolging, is het niet aannemelijk dat verzoeker, zelfs in een kort overzicht van de belangrijkste feiten die wijzen op zijn vrees voor zijn leven, van deze essentiële elementen geen melding maakt op de DVZ.

2.11. Betreffende verzoekers verklaringen voor deze omissie tijdens het gehoor op het CGVS dat hij gevraagd werd op de vragen te antwoorden en kort te zijn en dat hij niet over de moord op zijn zus en broer sprak omdat ze hem niet meer vragen stelden, alsook omdat hij de tolk niet mocht en dat deze met zijn mobiel speelde en hem onderbrak, stelde de commissaris-generaal terecht *“Dit is een dermate essentiële en onbegrijpelijke omissie dat uw excuus, namelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet naar gevraagd heeft, een onvoldoende verschoning is. De DVZ kan ook moeilijk naar een bepaalde situatie informeren wanneer u deze situatie zelf niet ten berde brengt. Toen er door het CGVS hierop werd gerepliceerd met de vraag waarom u er zelf niet over gesproken had, wanneer u naar de belangrijkste elementen van uw vluchtrelaas werd gevraagd, antwoordde u dat u het verloop van het gehoor niet goed kende (gehoorverslag CGVS p.3), wat opnieuw ontoereikend is. U er vervolgens nog eens naar gevraagd, waarom de moord op uw broer en zus niet meteen meldde ten aanzien van de DVZ, zei u dat de tolk zijn werk niet naar behoren heeft gedaan (gehoorverslag CGVS p.8). Ook dit is geen verschoning, u had immers ook de mogelijkheid en zelfs de plicht spontaan hiernaar te verwijzen, bijvoorbeeld toen u gevraagd werd naar uw broers en zussen en hun respectievelijke verblijfplaatsen, dit*

gelet op de ernst van de feiten (zie vragenlijst DVZ vraag 6). Op de vraag naar hun verblijfplaatsen antwoordde u dat ze allemaal in Afghanistan verbleven, op één broer na, die zich in Turkije zou bevinden. Het is opmerkelijk dat u ook hier niet verwezen heeft naar de moord op uw broer en zus, gezien uw verklaring dat de moord vóór uw vertrek uit Afghanistan gebeurde.”

In zijn inleidend verzoekschrift beperkt verzoeker zich in grote mate tot het opnieuw opwerpen van dezelfde verschoningen voor de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden. Betreffende de tegenstrijdigheden met het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), stelt verzoeker in zijn algemene opmerkingen, dat hoewel getwijfeld wordt aan de waarachtigheid van het verhaal gelet op de tegenstrijdigheden tussen de beide verhoren, de verwerende partij nochtans aangeeft dat dezelfde elementen werden vermeld in het verhoor bij de DVZ als in het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), doch meent dat de context waarin deze werden verteld verschillend zou zijn. Aangaande het gehoorverslag op de DVZ meent verzoeker dat dit geenszins als doorslaggevend element op zich mag gebruikt worden, hetgeen hier wel degelijk is gebeurd, dat uit informatie afkomstig van de verwerende partij zelf valt te lezen dat dit eerste verhoor bij de DVZ slechts een leidraad kan zijn voor de behandelende ambtenaar bij het voorbereiden van zijn verhoor, dat het dan ook de praktijk is van de DVZ het eerste verhoor 'kort' te houden en wordt dit ook zo uitgelegd aan de betrokkenen nu ze overeenkomstig de DVZ toch nog alle gelegenheid zullen krijgen bij het CGVS om alles te vertellen. Verzoeker wijst er op dat hij in het begin van zijn verhoor bij het CGVS onmiddellijk vermeldde aan de dossierbehandelaar dat bij het vorige gehoor bij de DVZ de tolk van Iran was en hij hem niet goed verstaan had daar zijn moedertaal Oezbeek is, dat hij ook heeft gezegd dat de tolk een vette kerel was die hij niet mocht en die met zijn mobiel speelde en hem onderbrak. Verzoeker meent dat dat verwerende partij de wettelijke plicht heeft zijn asielaas te beoordelen rekening houdende met alle elementen, dat door het asielaas als ongeloofwaardig te beoordelen louter en alleen op basis van tegenstrijdigheden met het eerst verhoor op de DVZ de verwerende partij te kortschiet en bovendien ingaat tegen haar eigen mededeling, dat zij aldus artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, artikel 27 van het 'KB rechtspleging CGVS', de motiveringsplicht en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel schendt.

Aangaande de verweten tegenstrijdigheden tussen het verhoor bij het CGVS en de DVZ, herhaalt verzoeker dat er problemen waren tijdens het gehoor op de DVZ, dat hij de tolk niet goed kon verstaan en hij werd onderbroken bij het vertellen van de feiten, dat zodoende de vragenlijst geen getrouwe weergave is, dat hij de problemen in het begin bij het CGVS vermeld heeft en de verwerende partij zich dan ook niet louter op tegenstrijdigheden met het relaas bij de DVZ mag baseren om asiel af te wijzen, dat daarenboven alle elementen terug te vinden zijn: het feit dat de schoonbroer actief was bij de taliban, dat er hierdoor problemen waren tussen zijn schoonbroer en zijn zus, dat hij geen hulp vond bij de autoriteiten die hem verwezen naar de familierechtbank en dat er bedreigingen waren van de schoonbroer, dat hij daarenboven wel heeft aangegeven familie buiten Afghanistan te hebben op het gehoor bij het CGVS. Verzoeker wenst ook nog te wijzen op richtlijnen van het UNHCR (UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof*, §9), waarin wordt gesteld '*minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors*'.

De Raad wijst er vooreerst op dat het feit dat tijdens het interview voor de DVZ gevraagd wordt naar een kort overzicht van de belangrijkste feiten, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de DVZ de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. De bovengenoemde vaststellingen raken wel degelijk de kern van verzoekers asielaas (en kunnen dus niet gekwalificeerd worden als kleine details of kleine inconsistenties), waardoor van hem kan verwacht worden dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd wanneer hem op de DVZ gevraagd werd naar de belangrijkste feiten die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding vormen, daar aldus van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij hierover voor de diverse asielinstanties coherente verklaringen aflegt, dit reeds van bij de aanvang van de procedure. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker de vastgestelde incoherenties tussen de twee versies van zijn relaas niet weerlegt. De eenvoudige verklaring dat dezelfde of alle elementen werden aangebracht tijdens beide gehoren kan, gelet op bovenstaande vaststellingen, de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden

niet teniet doen, daar, zoals reeds gesteld, de versie weergegeven op het CGVS geenszins een uitgebreide versie vormt van de feiten zoals weergegeven tijdens het interview op de DVZ.

Het feit dat verzoeker het verloop van het gehoor niet goed kende, is voorts niet van aard om de lacunes en vastgestelde incoherenties te vergoelijken: luidens de vragenlijst, wat de schriftelijke weergave vormt van het interview op de DVZ, werd verzoeker erop gewezen dat de vragenlijst bedoeld is als instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het CGVS, dat er inderdaad op wordt gewezen dat de asielzoeker de mogelijkheid zal worden geboden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven bij het CGVS, maar dat evenzeer van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig in het kort weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Verzoeker ondertekende de vragenlijst na invulling, nadat deze hem werd voorgelezen in het Dari, waarmee hij te kennen gaf dat de inhoud ervan overeenstemt met de werkelijkheid.

Ook kan verzoekers verklaring voor het feit dat hij op de DVZ geen melding maakte van de moord op zijn broer en zus, met name dat de tolk op de DVZ hem onderbrak, niet overtuigen, daar verzoeker op het einde van het interview expliciet werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen had en daarop antwoordde 'neen' (vragenlijst CGVS, p. 5, vraag 8). Verder merkte de verwerende partij dienaangaande ook terecht op dat verzoeker de moord op zijn broer en zus eveneens had kunnen vermelden toen hij op de DVZ gevraagd werd naar zijn broers en zussen en hun respectievelijke verblijfplaatsen, wat hij *in casu* eveneens niet deed (verklaring DVZ, p. 6, vraag 18).

In zoverre verzoeker nog stelt dat hij de tolk niet goed verstaan had tijdens zijn interview op de DVZ daar zijn moedertaal Oezbeek is en de tolk van Iran was, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Immers blijkt geenszins uit het interview op de DVZ dat er problemen waren met de tolk Dari en dient de Raad vast te stellen dat verzoeker het verslag dat hem werd voorgelezen in het Dari, waarbij hij bevestigt dat alle er in opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, heeft ondertekend.

Waar verzoeker ter verschoning voor het niet vermelden van de moord op zijn broer en zus, tijdens het gehoor op het CGVS, stelt dat hij de tolk niet mocht, dat het een vette kerel was die met zijn mobiel speelt, wijst de Raad er op nogmaals op dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, immers mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Derhalve kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als de moord op zijn broer en zus waarbij een brief die hem als doelwit vermeldde werd achtergelaten, zou vermelden. Verzoekers bewering dat hij de tolk niet mocht, dat het een vette kerel was die met zijn mobiel speelt, kan aldus, gelet op de voornoemde medewerkingsplicht en gelet op het essentieel karakter van dergelijke elementen, niet worden weerhouden.

2.12. Verder stelt de Raad nog een tegenstrijdigheid vast tussen de verschillende verklaringen die verzoeker aflegde op het CGVS met betrekking tot de kennis van het feit dat zijn schoonbroer lid van de taliban was door zijn andere broers. Zo antwoordt verzoeker op de vraag of zijn hele familie wist dat zijn schoonbroer bij de taliban was of enkel hij, dat ze het niet wisten tot aan het incident waarbij zijn zus geslagen werd en hij vluchtte en verduidelijkt hij dat hij bedreigd was met de dood om er met niemand over te spreken (gehoorverslag CGVS, p. 5), terwijl verzoeker wat later tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat zijn andere broers te weten kwam dat zijn schoonbroer bij de taliban was, nadat zijn zus getrouwd was (gehoorverslag CGVS, p. 8).

2.13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

2.14. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveert betreffende de documenten terecht: *"De door u neergelegde documenten, zijnde uw taskara en een kopie van de taskara van uw vader, kunnen de conclusie niet ombuigen, daar het loutere aanduiding betreft van uw identiteit die hier niet ter discussie staat"*. Deze motieven worden door verzoeker niet betwist. De Raad stelt vast dat verzoeker verder geen enkel document kon voorleggen die zijn verklaringen ondersteunen. Verzoeker legde enkel een pasfoto neer van een mannelijk persoon waarvan hij

beweerde dat dit zijn schoonbroer was, zijnde de taliban-commandant van de Noordoostelijke regio. Deze beweringen werden niet gestaafd met bewijsstukken. Wie de persoon op de foto is en wat diens band met verzoeker is kan uit een pasfoto niet worden afgeleid. Verzoeker bracht echter geen documenten bij die zijn asielrelaas kunnen ondersteunen terwijl van een asielzoeker nochtans een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten, waar verzoeker aldus in gebreke is gebleven. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker geen pogingen ondernam om documenten te verkrijgen, zo verklaart hij dat hij denkt niet aan kopies te kunnen geraken van het politieonderzoek omdat deze geen documenten zullen geven die aantonen dat zij verzoeker niet kunnen beschermen. Verzoeker geeft geenszins aan ook maar enige poging te hebben ondernomen/laten ondernemen om de politie hiernaar te vragen. Ook stelt verzoeker, betreffende de vraag of hij geen brief van het districtshuis kon krijgen, dat zij dit niet deden, dat zelfs als zijn vader het zou vragen ze het niet doen, doch geeft hij geenszins aan dat hij of iemand anders in zijn plaats pogingen hiertoe ondernomen heeft. Ook wanneer gevraagd wordt naar een overlijdensakte van zijn zus, kan gesteld worden dat verzoeker geen poging deed om hiervan een kopie of het origineel te bekomen, nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet eens weet of er een overlijdensakte is van zijn zus (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoekers verklaring dat alle documenten bij de autoriteiten zijn in het kader van het onderzoek naar het incident, doet geen afbreuk aan voorgaande stelling dat hij geen pogingen ondernam documenten, die zijn asielrelaas ondersteunen, te bekomen. Ook de louter theoretische stelling dat asielzoekers soms niet in de mogelijkheid zijn om van alles documenten voor te leggen, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat verzoeker geen pogingen deed om documenten te bekomen. Verzoeker geeft geen valabele uitleg waarom hij niet op zijn minst poogde documenten te bekomen.

2.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.16. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2013 waarbij verwijst naar het feit dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid moet worden omgegaan, dat dit onder andere mensen zijn die gelieerd worden aan internationale organisaties, wijst de Raad er op dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont geenszins aan dat hij gelieerd wordt aan een internationale organisatie, waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2013 waarbij verwijst naar het feit dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid moet worden omgegaan, dat dit onder andere de mannen zijn zoals hem die van een bepaalde leeftijd zijn, wijst de Raad er op dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtsleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Van dergelijke gedwongen

rekrutering is enkel sprake in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen. De Raad benadrukt opnieuw dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont evenwel geen concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

De Raad herhaalt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft en de stelling dat de levensomstandigheden mensonwaardig blijven, de opbouw een werk van lange adem is en de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd is, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Ook de loutere stelling dat in de UNHCR Guidelines stilgestaan wordt bij de penibele situatie van Afghanen die gedwongen worden teruggestuurd naar Afghanistan, en dat terugkeerders de facto in dezelfde situatie als die van internal displaced persons terechtkomen en dat hun situatie uiterst precair is, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De Raad stelt nogmaals vast dat verzoeker op voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker stelt enkel dat hij, gelet op het gebrek aan een overnameakkoord, aan zijn lot zal overgelaten worden in Kabul en hij in wezen in een situatie zal terechtkomen die vergelijkbaar is met die van IDP's. Gezien de afkomst van verzoeker uit de provincie Takhar zijn er ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan in een vergelijkbare situatie als een IDP zal terechtkomen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.17. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.18. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in het district Taloqan in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

2.19. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels en rapporten (stukken 3, 18 en 19) dat de situatie in Takhar alles behalve veilig is.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict* van 20 november 2013 en COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie – Regionale Analyse, Deel 1: Centrale Hooglanden, Centraal en*

Noordoost Afghanistan en Jalalabad van 5 december 2013) blijkt dat er dat er voor burgers uit het district Taloqan in de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Taloqan in de provincie Takhar geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de meeste recente informatie, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013, blijkt het volgende. "(...) Takhar bestaat bekend als een redelijk rustige provincie. In juni vermeldde UNOCHA in haar halfjaarlijkse rapportering een daling van het aantal burgerslachtoffers met 82%. Het voorjaar in Takhar werd getekend door etnische spanningen tussen Oezbeekse en Tadzjiekse bewoners van de provincie, die uitmondde in gewelddadige protesten n.a.v. de benoeming van een etnische Tadjiek aan het hoofd van de politie in de provincie. Sporadisch werd er een aanslag gepleegd in deze voorts redelijk rustige provincie in het noorden. De aanslagen waren meestal gericht tegen bepaalde profielen en hadden de vorm van een IED aanslag of een gerichte moordactie. (...) In mei en juni was het onrustig in de provincie n.a.v. de benoeming van een provinciale politiechef. Deze benoeming lokte hevige protesten uit, waarbij de hoofdweg tussen Takhar en Badakshan werd afgesloten. In juni vielen bij de dagenlange protesten minstens drie doden en een dertigtal gewonden. Volgens sommige berichten hadden de protesten een etnische dimensie. De Oezbeken klaagden aan dat zowel de provinciale politiechef als de provinciegouverneur etnische Tadzjiekse zijn en eisten hun vertrek. Volgens andere berichten ging het om een machtsstrijd tussen de (Oezbeekse) Junbesh-i Melli en de (Tadzjiekse) Jamiaat-i Islami. In april deed zich opnieuw een geval voor van zogenaamde 'school poisoning'. Bij dergelijke incidenten, die zich de laatste jaren herhaaldelijk voordoen in Takhar, worden tientallen schoolgaande meisjes in het ziekenhuis opgenomen met verschillende ziektebeelden die door de slachtoffers toegeschreven worden aan vergiftiging. De Taliban hebben echter steeds afstand genomen van dergelijke aanvallen. Herhaaldelijk is al aangetoond dat dergelijke gevallen toe te schrijven zijn aan massahysterie en de klachten van psychosomatische aard zijn. In april werden verschillende ANP-agenten gedood in een zogenaamde 'insider attack', waarbij een lid van de ANSF zijn collega's doodde. In mei werd een voormalig Jihad commandant Waissudin bij hem thuis gedood in een doelgerichte moordactie." Uit de voorgaande informatie blijkt geenszins dat er in het district Taloqan in de provincie Takhar een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

De Raad stelt vast dat er dat er voor burgers uit het district Taloqan in de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Taloqan in de provincie Takhar geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er wordt weliswaar melding gemaakt van veiligheidsincidenten en aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt niet dat er in het district Taloqan in de provincie Takhar een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 vermelden weliswaar dat er Anti-Government Elements 'aanwezig' zijn in de provincie Takhar, doch ook hieruit blijkt niet dat er in het district Taloqan in de provincie Takhar een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Het door verzoeker bijgevoegde stuk 18 betreft een artikel dat gaat over een nieuw geval van 'school poisoning' en het bijgevoegde stuk 19 betreft een artikel dat gaat over een aanslag op een districtgouverneur in het noorden van de provincie Takhar en aldus een aanslag op een bepaald (hoog) profiel. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde artikelen betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Takhar bevestigen aldus de voorgaande informatie, op basis waarvan de Raad tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit het district Taloqan in de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekers argumentatie dat in geheel Afghanistan de toestand onveilig is, dat een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict vastgesteld kan worden in bijna alle provincies van Afghanistan, dat er een stijging van het geweld is, dat UNAMA betwijfelt of de Afghaanse overheid de middelen heeft om haar bevolking te beschermen, dat er een toename is van de gewapende groeperingen alsook dat het aantal burgerslachtoffers toeneemt en dat de consensus groeit dat het in Afghanistan (en Kabul) niet veilig is, en zijn verwijzingen naar artikelen en rapporten

(stukken 3, 4, 6, 8, 9 en 17), die hij bijvoegt aan zijn inleidend verzoekschrift, betreffen de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in andere provincies van Afghanistan, en zijn niet dienstig daar deze niet van die aard zijn om voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in het district Taloqan in de provincie Takhar te ondergraven. Immers wordt hierdoor geenszins aangetoond dat er in het district Taloqan in Takhar een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

2.20. Verzoeker is verder van mening dat hij, bij de terugkeer naar zijn streek, hij zijn streek van herkomst niet veilig kan bereiken, dat hij zal afgezet worden in Kabul en dat hij zeer onveilige wegen zal dienen te bereizen.

2.21. Bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient de Raad over inlichtingen te beschikken over de veiligheid van de reis naar het district van herkomst van verzoeker. Deze informatie bevindt zich niet in het rechtsplegingsdossier.

2.22. Aangezien essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 december 2013 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet weigert.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER